

200
Gamla kända
visor

om

Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och
Sjömansliv, m. m.

Samlade och upptecknade av
Sn. Eduard

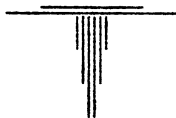
Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar
för Gitarr-, Luta- eller Akulele-ackompanjemang.

Häfte 1. Nr. 1: 50

Nils Agbergs Musikförlag
Stockholm

INNEHÅLL.

	Sid.
1. Hjalmar och Hulda	2
2. I tornets djup	4
3. Alpens ros	5
4. O, Carl Gustaf	6
5. Axel och Hilda	6
6. Älfsborgsvisan	8
7. Jungfrun och sjömannen	8
8. Mosters Gitarr	9
9. Nils Annerssas vise	10
10. Kom följ mig till stranden	10
11. Skräddern å Skomakern	12
12. Luffarevisa	13
13. Karlsborgsvisan	14
14. Mårtensresa	15
15. Om flickors falskhet	16
16. Frierfåla	16
17. Visan om loppan	18
18. Bonden och räven	18
19. Om jag skulle gifta mej!	19
20. Han tog sig motion	20
21. Korgen	21
22. Femtio kyssar	22
23. Friare-Visa	23
24. Om flickornas och gossarnas kärlek	24
25. Mossbelupen hydda	24
26. Min lilla vän	26

Gamla kända visor

Förklaring över Ackordbeteckningarna.

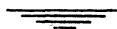
C, G, F, etc. beteckna *dur*-ackord.

Am, Dm, Em, etc. beteckna *moll*-ackord.

G7, D7, A7, etc. beteckna (dominant)-*septim*-ackord, med G, D, eller A som grundton.

- (ett streck) betyder att samma ackord tages som i föregående takt.

Även *Piano*-ackompanjemang kan lätt utföras med tillhjälp av nämnda ackordbeteckningar. Spelas melodin med höger hand, tages ackorden med vänster hand.

SV. EDUARDS Skolor och Grepptabeller

för olika slag av *Sträng*-instrument, äro oumbärliga för dem som på kort tid genom självstudium vilja lära sig spela och ackompanjera.

Se omslagets sista sida!

Hjalmar och Hulda.

2. Och hela naturen förnygrad och skön
 Och mild i dess festliga skrud,
 Med nyflätad blomkrans och vårmantel
 grön
 Nu log som en längtande brud
 Och glädjens och ärans och kärlekens
 minne,

De höllo sitt färgglas för ynglingens
 sinne,
 Och hoppet med vingar av guldfletad
 glans
 Ljuvt bjöd honom ryktets ovanskliga
 krans.

3. Då nalkades Hulda och drömmen försvann
För ynglingens tjusande syn.
Han såg endast henne, såg rodna'n som
brann,
Likt purpur på snövita hyn;
Han kysste en tår från dess strålände
öga,
Han tänkte på världen och sorgerna
föga.
Lycksalig han sjönk i den tillbeddas
famn
Och glömde bort ära och rykte och namn.
4. Du älskar mig Hulda, och jorden mig
bär
Bland rosor på daggpärlors stig;
Du älskar mig, Hulda, och sällheten är
Ej mera en främling för mig;
Ty ledsnadens tomhet och saknadens
smärta,
De finna ej vägarna mer till mitt
hjärta;
Ty nu är naturen, o flicka! med dig
En paradisträdgård, ett Eden för mig.
5. Men sviker du mig, se, då slocknar min
sol,
Då brister av ångest mitt bröst;
Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig tröst.
Så svär mig nu, Hulda, vid himlen som
hör dig
Att aldrig mig glömma, vart ödet än för
mig,
Att vara mig trogen i liv och i död
Att älska din Hjalmar i lust och nöd.
6. Min Hjalmar, sad' Hulda, med ljuv me-
lodi,
Och tillslöt hans mun med en kyss,
Hur ofta jag sagt dig, jag trogen skall
bli,
Detsamma jag svor dig ju nyss.
Så svär jag ännu vid den himmel som
hör mig
Att aldrig dig glömma vart ödet än för
dig;
Att blott för min Hjalmar jag klär mig
som brud
Och sviker jag eden så straffe mig Gud.
7. Och sjunken var solen och fullmånen log
Så mildt mot vårt älskande par,
Kring kullen sin dimslöja aftonen drog,
Men ändå så sutto de kvar;
Dock måste till olika hyddor de vandra,
Men svuro än högt att bli trogna var-
andra,
Och Hulda hon lovade möta sin vän
Vid nästa dags skymning vid kullen
igen.
8. Så levde den lycklige Hjalmar en tid,
Och sommaren flydde sin kos,
Med sommaren flydde den gyllene frid,
Likt dagens förvisnade ros;
Ty nu utbrast krigets förödande låga,
Från sörjande mön måste Hjalmar nu
tåga
- I härnad, och Hulda med kärlekens glöd,
Hon svor honom trohet i liv och i död.
9. Ett år var han borta och fridens oliv
Nu växte i riket på nytt;
Slut var nu det grymma det blodiga kiv,
Och sorgen i glädje förbytt.
Med ax och med frukter sågs jorden sig
smycka
Då skyndade Hjalmar sig hem för att
trycka
Sin långtande brud till sitt trofasta
bröst,
Att byta dess saknad i sällhet och tröst.
10. Helt nära hans hem kom den åldrige
Sven,
En granne, och tryckte hans hand!
Välkommen behjärtade yngling igen
Från striden i främmande land;
Tack, Sven, sade Hjalmar, men hur mår
min flicka
Jag ilar till henne och snart skall hon
blicka
Med himmelskt förtjusande ögon på
mig;
Du hindrar mig Sven, jag begriper ej
dig.
11. Men Sven tog i betset och ryckte hans
häst
Tillbaka den ystra ett steg.
Jag fruktar du blir ingen välkommen
gäst,
Här stannade Hjalmar och teg,
Bemanna dig yngling med mod för att
höra
En tidning som hela din glädje skall
störa;
Vet du att skön Hulda, förskräckliga
bud,
I dag är den stolte Sebastians brud.
12. O, Himmel! O, Avgrund, röt Hjalmar
och slog
Förtvivlad stålhandskarna hop;
Men endast du väntar, jag träffar dig
nog
Och döv för den åldriges rop,
I sporrsträck han red till den trolösa
hydda,
Där fönstren voro med blomkransar
prydda
Och taket gav genljud av gästernas
sång,
Av harpors och bågares klang på en
gång.
13. Här inträdde Hjalmar i krigarens skrud
Och harporna tystna' med hast.
Förgrymmad han går till den trolösa
brud,
Och griper i brudkransen fast;
Han sliter den vildt ur de mörkbruna
håren,
Så blek såsom låge hon redan på håren
Satt Hulda med dödsskräck i bävande
barm
För dårade älskarens hämnande arm.

Men brudgummen höjde mot Hjalmar
sitt svärd
Men Hjalmar han svängde ock sitt.
Då ropte han: usling att dö är du värd,
Mitt svärd biter bättre än ditt.
Som lejon de kämpade emot varandra,
En stred för livet, av hämnd stred den
andra,
Som eld lyste ögonens gnistrande par,
Men segern än oviss än oavgjord var.

Så stötte ung Hjalmar sin klinga med
makt
I hatade motståndar'ns bröst,
Men denne åt honom re'n dödsåret
bragt,
Och blek och med rosslande röst
Sjönk ynglingen ned vid förräderskans
sida
Som icke upphörde att gråta och kvida,
Då hon på den döende älsklingen såg,
Så skön som en avhuggen järnek han
låg.

O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag
svek,
Hon ropte och händerna vred;
Att svära är lätt men det är ingen lek
Att bryta så trolöst sin ed;
Och samvetskval lägrade sig kring dess
hjärta,
Och inom tre dagar hon dog utav
smärta,
Vid sidan av Hjalmar hon jordades då,
Ett brudpar i graven de blevo ändå.

Var gång säger sagan när midnatten
har
Sin stjärnströdda florslöja sträckt
Kring jorden och skylt den med ving-
arnas par,
Går Hulda med silvervit dräkt
Kring kullen där ofta med Hjalmar
hon suttit
Just där hon gjort eden hon trolöst har
brutit,
Och suckar och klagar så ängslig och
blek:
O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag
svek.

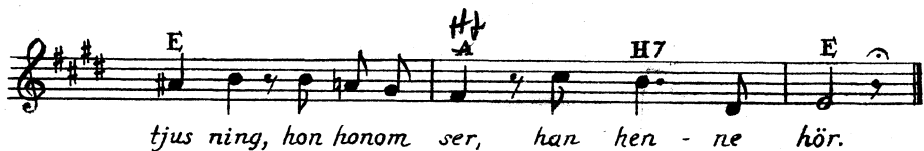
I tornets djup.

Andantino.

E. Arnaud.

The musical score is written in treble clef with a key signature of three sharps (F#, C#, G#) and a common time signature (C). The melody is accompanied by a piano accompaniment. The lyrics are written below the notes. Chord symbols (E, H7, A) are placed above the notes to indicate the harmonic structure. The lyrics are in Swedish and describe a scene in a tower.

*J tor-nets djup för-dold för världens ö-ga, vid lampans
sken den trogne Rudolf satt: och hop-pets mil-da stjärnbild i det
hö-ga, ej nå-gon strå-le spred i fängs-lets natt. Då smög sig
tyst hans brud vid da-gens ljus-ning, i väp-nar-dräkt, kring tor
net u-tan för. För bå-das hjär-tan, vil-ken stund av
tjus-ning, han hen-ne ser, hon ho-nom
hör: för bå-das hjär-tan vil-ken stund av*

2. Och när han henne ser vid tornet stanna, då väcktes åter levnadshoppets tjusning
 med lockar svävande för himlens vind, i fångslets natt, där han satt innanför.
 och änglars oskuld på sin rena panna :/: För bådas hjärtan, vilken stund av
 och blygsamhetens rodnad på sin kind, tjusning
 han henne ser, hon honom hör. :/:

Alpens ros.

2. Uti dalen växte upp en blomma,
 Ja, lika skön som alpens fagra ros.
 Så många friare till henne komma
 Och alla ville äga alpens ros.
3. Den blomman var en ung behaglig tärna.
 En dotter till den rike Conrad Mo;
 Men hon följde ingen lycklig stjärna,
 För högmod uti hennes hjärta bo.
4. Ack, I blommor, suckade hon ofta,
 Den som finge äga er en stund
 Och så känna huru skönt I dofta
 Och trycka blott en kyss på eder mun.
5. Så hon tänkte då en yngling sade:
 "Hör du Elin vill du bli min brud?
 Allt mitt guld jag för din fot nedlade
 Och klädde dig i alpens blomsterskrud."
6. "Nej", hon sade, "ingens brud jag bliver
 Förr än som han mig ett löfte ger,
 Och det är, att han mig en alpros giver,
 En enda blott, jag fordrar icke mer.
7. Säg, Kuno, har du mod att detta göra
 Så ville jag för evigt bli din brud.
 Må Herrans hand dig uppå berget föra
 Farväl! O Kuno om du lyckas kan.
8. Och Kuno klättrar upp för bergets
 klippa
 Till han kom dit där blomman slagit rot.
 Hans enda handtag var en blomster-
 knippa,
 Och på en tuva stödde han sin fot.
9. "Elin, se här har du dina blommor!"
 Men vad är det? en alpros vit som snö.
 Elin, vänta, se nu snart jag kommer.
 Min Gud! jag faller; låt mig icke dö!"
10. Så han ropte, då han störta neder
 Ifrån bergets högst belägna topp;
 Uti dalen ligger blott hans kläder
 Och hans rysligt sönderslagna kropp.
11. Elin ville skynda hän från gillet,
 När hon fick se den döde, då hon skrek
 "O, store Gud! nu har jag själv förspillt
 Livet för den som nu jag älskade."
12. Elins fader även kom till stället
 Då döden allt förenat båda två,
 Och hela byn med honom tårar fällde,
 Ett brudpar döden gjorde dem ändå.
13. Nu ej pennan här må längre rita
 Uppå kvinnors trots och övermod;
 Alpens rosor äro ej mer vita,
 De äro färgade av Kunos blod.

O, Carl Gustaf.

(E. Norlander.)

Vals.

Kär - lek, kär - lek, himmels-ka lä - ga, dig, jag, dig jag
äg - nar min sång. Du som, du som skän - ker mig plå - ga,
men som li - sar på sam - ma gång. O, Carl - Gus - taf lju - va Carl -
Gus - taf du som har kärlek mig lärt. O, Carl - Gus - taf,
lju - va Carl - Gus - taf, Gud vad ditt namn är mig kärt.

2. Tuvan, tuvan tätt under linden
skönt, så skönt man vilar uppå,
men att, men att få luta kinden
mot sin vän är bättre ändå.

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
kärlekens tuva du är.

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
Jesses, så skönt det är där.

3. Blomman, blomman vaggas på stängeln,
doftar, doftar gör hon också,
likväl, likväl vännen, den ängeln,
doftar mer än blomman ändå.

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
vällukter kring dig du strör.

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
du är mitt hjärtas odör.

Ur Norlanders-revyn "I sjunde himlen".

Nils Axbergs Musikförlag, Stockholm.

Axel och Hilda.

Bland vä - rends, de skö - na, de ri - ka lun - der
satt. Ung Ax - xel med sin Hil - da ut - i en som - mar -
natt. Der språ - ka - des om kär - lek och for - na da - gars

fröjd. Då lyc - kans sol hon glänste up - på sin middagshöjd.

2. Den natten för Hilda var lika tung som glad
 Sin älskare hon smekte, sitt bröst hon saktalad
 Intill hans trogna hjärta och kved med sorgsen själ
 "Farväl i Manhems stränder, min älskade farväl.
3. Från Norden, från Norden, min fader bort mig ta'r,
 Till Californiens stränder i morgon dag han far!
 Vår kärlek vill han skilja; ty ringa är den börd:
 "En son, som du, ej gärna av honom bliver hörd.
4. "Välän då, farväl dock, må hatet få sin gärd,
 En son, som jag, vid himlen, är ej din fader värd,
 På stranden vill jag sörja, vid havet vill jag dö;
 Men aldrig vill jag glömma min ädla svenska mö!"
5. Och vinden han förde ett skepp på blånad våg,
 På detta var skön Hilda, i moln snart skeppet låg.
 På stranden låg ung Axel och kved med sorgsen själ
 "Farväl, farväl min Hilda! min älskade farväl" —
6. Men Hilda allena satt mången aftonstund
 Uti sitt nya hemland, där var en lövrik lund:
 Där sörjde hon sin älskling, som än i Norden var,
 Vi skulle han däruppe allena bliva kvar?
7. Men jorden och solen de rulla sina klot,
 Och dubbelt nya öden får män'skan gå emot:
 Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig in,
 Han ligger på sin dödsbädd — förändrat är hans sinn.
8. "Hör Hilda, min dotter, min käraste på jord,
 Mitt samvet börjar vakna för stolthet uti Nord;
 Ditt hjärtas sorg jag vållat, förkastad Axel är,
 Ack, om han dock här vore, jag hade honom kär.
9. Så talte och lade sig gubben saktalad ned,
 En vålnad än i drömmen hans rörda hjärta sved,
 Han dog och ned i graven han lades inom kort.
 Men övergiven Hilda gick till sin lövsal bort.
10. På stranden en afton, ej solen bärgad var,
 Satt ännu sköna Hilda uti sin lövsal kvar:
 Hon tänkte på sin Axel, hon suckade hans namn,
 Och vinden tog det sköna uti sin ambramamn.
11. Och näcken han spelte på böljan opp en sång —
 Och framför jungfrun trädde en yngling smärt och lång;
 "Kom i min famn du sköna, förskjut ej mig, jag ber,
 Den kärlek som mig hitfört sin bild i himlen ser.
12. "Din Axel, din Axel", han suckade, "jag är,
 Från Norden har jag farit, du är mitt hjärta kär!
 På Manhems slätter aldrig jag mera trivas kan,
 Se'n turturduvan, Hilda, ur lunderna försvann."
13. "Kom Axel, kom Axel och vila vid mitt bröst —
 En hamn skall här dig givas, du är min enda tröst!
 O, Svealand, du sköna, du herrliga på jord,
 Jag vill din ära prisa, flyg högt du sälla ord.
14. Och solen den klara på purpurbergen låg;
 Till älskarne i lunden var liten Amor såg —
 Hur rosenläppar smektes, hur famntag gjordes här
 Vet varje Nordens tärna — som en gång varit kär.
15. Vad stunden anbragte vet älskarn, endast han,
 Att Amor här vann spelet ej tvekas bör minsann,
 Ty fjorton da'r därefter sågs Axels bröllop stå,
 Där kärlek för sin trohet med sällhet kröntes då.

Älfsborgsvisan.

Gd - Dd

(Meddelad av Carl Barklind.)

Den blomster pryð - da gon - do - len gled ut -
ö - ver Älfsborgs blå - a böl - jor ned. Det var så hemskt i den
mör - ka natt, en flic - ka skön vid rod - ret satt. Kring
pan - nan bar hon en la - ger - krans be - prydd av stjärnors
mil - da glans. Hon sjöng om vän - nen så
ljuv och kär, som up - på Älfs - borg fängs - lad är.

2. Men Herman hörde den stämman klar, 3. Och fången ensam i tornet satt
som genom järnbeslagna fönstret far. tilldess han rymde därifrån en natt,
"Hallå"! han ropar "min sångarvän", och kasta sig uti böljan blå,
nog känner jag din röst igen för att sin flicka återfå.
Jag haver mördat ett barn för dig, Man se'n som vålnader sett dem gå
det kunde du förlåtit mig; ibland de höga bergen grå.
ty kärleken den är lika stor Men Älvsborgs bölja den viskar än
hos fången som på Älvsborg bor." om Herrman och hans sångarvän.

Utg. för piano med text på Nils Axbergs Musikförlag, Stockholm.

Jungfrun och sjömannen.

Mel. från Nerike.

En jung - fru gick sig ut - i en
ha - ge, till hen - ne kom där en ung sjö -

man; "Och var - för går hon så här al -
le - na, giv mig sitt hjär - - ta, som jag be - gär!"

2. "På er begäran kan jag ej svara,
Ty jag är utav för ringa stånd
Er tjänarinna kan jag väl vara
Men allrakärestan kan jag ej bli.
4. "Jag är den vän, ja! som du säger,
Som för sju år se'n rest bort från dig.
Se här är handen, och här är fingret
Och här är ringen, som jag fick av dig."
3. Jag har en vän, ja! om han lever,
Som för sju år se'n reste bort från mig.
Och lever han så har han mitt hjärta,
Och är han döder så har Gud hans själ."
5. Och jungfrun skåder, hon skåder ringen
Till dess hon dimper dånandes till jord,
Då tog han henne i sina armar,
Och köste henne så hjärtinnerlig.
6. Och hörer, hörer, I flecker alle
Som denna visan haver lyssnat till,
Och varer trogna mot era pojkar,
Som denna flecka va' mot pojken sin.

Mosters Gitarr.

En mos-ter jag har som är gammal och rar. Hon har i - bland
an-nal en gammal gi-tar, I sorg och i glädje är hon li-ka
glad, när hon på sin gi-tarr då ger oss sitt kuad: Ho - li -
a, Ho - li - a, Ho - li - a, Ho - li - lej.

2. En gång när de' bränn i de' hus där vi bor
och brandsoldaten fira oss ner i ett "snor",
när turen kom till moster i repet hon hang,
och med sin gitarr om halsen hon spelte och sang:
3. En gång när det svårt om vår hushyra knep
och värden i huset på gatan oss "smet",
när vagnen med möblerna sattes igång,
satt moster på lasse' och sjöngde sin sång:

4. Nu är den gamla ju rynkig och grå,
men spela det kan hon så gott som för två,
och skulle Ni snart gå nå'n gång där förbi,
Så ska Ni få höra hur hon klämmer i:
Hollia, Hollia,
Hollia, Hollilej.

Nils Annerssas vise.

(Visa på värmlandsmål av F. A. Dahlgren.)

2. Han går mä rock åttå fine kläe å grove vammle har bare ja' han äter söggel, ja' äter skräe, men ja' vill int vare han ändå.
3. Vesst frier han nu te Härrgåls-Bölla den vännste jänta på femtan mil; men inte raker ho bål i stölla å tar en tockenen brännvinn-sil
4. Ja', höger nåck hölls ho någga ött mej i Rannsättskörka en gang i fjöl; ja' ble så skröv-gla att —Gu förlött mej — vä pastårn sa hörd' ja' allri ol.
5. Å föll ja' höger va ho sa te mej i går, när Ola låg full i staal: "Å tror du, Nisch, att den där blir ve mej, så ä du vesst litte trinn i skaal."
6. Då kom Patron, å han sa så hära: "Min kära Nils, ä' du ut å går? Då vraket Olof kan jag ej bära, du blir min statdräng till nästa år.
7. Håj dunnskridon, då va mjölk i kölla! Kom nu å skäll mej te intnö ha! Te åre geffter ja' mej mä Bölla å köper kläcké i Filepsta.

Kom följ mig till stranden.

Gammal visa.

luf - ten ren - sar sky - ar - na de kal - - la

och regn på vä - ra fön - ster - ru - tor

fal - - la. Kom följ mig till stran - den

jag äls - kar blott dig, blott dig, Kom följ

mig till stran - den, jag äls - kar blott dig.

2. Min kärlek förklara
 Jag vill åt den tärna,
 För vilken mitt hjärta så innerligt slår.
 Den glöd som mig värmer, mitt öga
 belyser
 Och kärlek det viskar, ty nu är det vår.
 Hör bäckens sorl och vindens milda sus -
 ning
 Du är mitt allt mitt liv och min förtjus -
 ning.
 Kom möt mig vid stranden...

3. Det löftet är givet
 Och handen så troget
 Du lagt i min hand, som ditt stöd se'n
 skall bli
 Vi sjöngo som fågeln i morgonens stun -
 der
 Och leva som änglar på jorden — just
 vi.
 Och solens brand den är mitt hjärtas
 spegel;
 Min kärlek flyger fram med fulla segel.
 Ack, möt mig vid stranden...

4. Jag lovar dig säkert,
 Du tillbedda tärna,
 Att skänker och guld skall du få i parti.
 Ej sorgligt, men glättigt och älskligt
 vi leva;
 Det skall du på heder och ära få si.
 Och sångens gård skall höja våra sinnen.
 Och fridsamt blir vårt liv och våra min -
 nen.
 O! Möt mig vid stranden...

5. Att lycka på jorden
 Jag vill dig bereda,
 Min goda och innerligt älskade du,
 Vi kuttra som duvor om kärlekens fröj -
 der,
 Ej sorger skall trycka din glädje som
 fru,
 Skall liva oss och stärka våra krafter:
 Vårt största stöd vi få av högre makter,
 Men möt mig vid stranden...

6. I slutet av livet,
 Då aftonen nalkas,
 Skall flamma den eld, som min kärlek
 har tänt,
 Och minskas min trohet du aldrig skall
 finna,
 Ty ren är den tanke vi båda ha känt.
 Min sista sång skall vara till din ära,
 Ett kristligt liv och tro vår rena lära,
 Kom möt mig vid stranden...

7. Nu slutar jag sången,
 Min älskade flicka,
 Pokalen skall fram; den min sångmö
 ger tröst;
 Vi önska dig välgång, i botten vi dricka
 Och ljuvt skall mig vara att invid ditt
 bröst
 Få vila mig då dagen är till ända,
 Då himlars Gud sin frid oss alla sända
 Kom möt mig vid stranden...

Skräddern å Skomakern.

(F. A. Dahlgren.)

2. På lo'n sa han te'a: Di sjer la dä, att skräddern vill ha dej, å du hōmmen mä; men löve te int bry dej om'en nu länger, så gir ja' dej ett par finurlie känger.
3. Tack vackert sa' Anna, dä va en skänka's som jäkel regäre mej inte va mas; men lell vill ja' grōnne nô lite på saka te dess att vi råkes på messommersvaka.
4. Må göre, sa Jon, men vor tosst bar som murn, för om han får vet'et den skrädderfilurn, så syr han int' färdi te messommersvaka di böxaan ja' tinga — begriper du saka?
5. Å ja vāsch, sa Anna, den saka är klar, att int kan du dans' mä di böxaan du har, för hōla på knäna ä nästa fōr store. — Dä har du allt rätt i, sa Jon, å ja' tror'e.
6. Så sa di farväll å så skeldes di ve, men va'ke dä attan, dä bar nu så te att Skräddere-Pär låg brevê ner i laa å lydd' på vart äveli ol som han sa'a.
7. Å skräddern han tänkte: din skomaker-sat, nåck ska du få byxaan, som löva ja' ha't, Å tvärt geck han hemmôt å sydd mä all kraffta, så Jon han ble böxgrann på messommer-affta.
8. I sockna va Jon allt den lickerst som fanns te kunne dra te mä en Jöshäringsdans. Kom, sa han te Anna, vi förrst gör e vänning; sänn, om du vill ha mej, så gör e bekänning.
9. Å Jon han nu dansa å slängd' sine ben i väre ett kast, så dä vischa å ven; men skräddern hadd' gjort tåckre konst-er mä träen, så böxaan sprack å jämt mä lenninga på'en.
10. Dä får ja' allt sij; å ja ljuger int gärn', att dätte va rektitt gör-agitt för khärn; för ser ni, när Jon kom mä fōttra i backen sack böxera ner på'en ännu te klacken.
11. Mannfolka på vaka di skratta då all', så langt bål i väggaan å knutaan dä gnall; men den som va värrst te å gaffle å gnälle, då va ingen ann lell än Skräddere-Pälle.
12. Å skomakerstackern han stog där mä skam å vesst' int te vänne sej åta äll fram; tee slut ga han skräddern en snabel i snoka å kytt' över skyggåln å hemmôt han sloka.

13. När Pär stått på hövve i dike nåck läng',¹⁵ Men Anna kom te'n om e veke å sa:
 så kom han te Anna å ba om en sväng; En tåcken illiste krömmur tar int ja';
 men då va besönnlitt, ho tvarrt gjord'e ja löver te int bry mej om'en nu länger,
 vänne å då ska du gi mej, som sagt ett par
 å geck hem te laggåln å la sej på ränne. känger

14. Men Jon han satt snopen där hemm' ve¹⁶ Dömm feck ho i rappe, å Jon så te fröss
 sett bek han ga'a därte' mett i syna en köss.
 å tordes int ut sänn han feck tåcke pek; Men om ni vill vet, häcken nu som ble
 han nappa si spannrem å slängd sej i snopen,
 panna: så sjer ja' er, då va skraddere-kopen.
 "Då vör allt iländitt, om skraddern tar Anna."

Luffarevisa.

På landsvä-gen jag luf-fat har sen jag var sex-ton
 år. I - bland var vä - der - le - ken bra, i - bland så var den
 svår: Bön - der - na var si å så. Flic - kor - na var bäst än -
 då, för hos dem lo - gi jag fick, men of - tast u - te - slängd jag
 gick, och såg på stjär - nor - na de små up - på him - me len den
 blå, de blin - ka li - ka vän - ligt ner på luf - fa - ren än - då.

2. I Vimmerby jag skaffa' mig en flicka ty min lott är endast så
 som var rar. att jag om kvällarna får gå
 Hon la' sig vid min sida, där hon ville och se på stjärnorna de små, etc.
 ligga kvar.
 Herre gud vad flickan grät, 4. Och mötas du och jag en gång på livets
 när jag mig från henne slet. mörka stråt,
 Men min lott är mest ändå, så bort med alla sorgen då och låt oss
 att jag om kvällarna får gå följas åt.
 och se på stjärnorna de små etc. Lilla nubben ta' vi först
 tills vi släckt vår värsta törst,
 sedan arm i arm vi gå
 och muntra visor hitta på
 å se på stjärnorna de små
 uppå himmelen den blå.
 De blinka lika vänligt ner
 på luffaren ändå.
3. Och snart så har jag luffat hela jorden
 runt ikring.
 Jag sökte efter mycket, men jag fann
 just ingenting.
 Mina steg jag lagt ihop
 som en sjöman sina knop,

Karlsborgsvisan.

En vi - sa vill jag sjun - ga som hand - lar om Karls-

borg, och där finns in - gen gläd - je men ej hel - ler nå - gon

sorg Fa - de - ri å fa - de - rul - lan li å fa - de -

rej, fa - de - ri å fa - de - rul - lan - lej ja, där finns in - gen

gläd - je men ej hel - ler nå - gon sorg.

2. På morgonen när solen går upp så trind och fet, då kommer det en liten fan och blåser i trumpet. Faderi... etc.
3. Se'n kommer dagkorpralen, han säger: "gossar små bli liggande i sängarna, så ska ni kaffe få." Faderi... etc.
4. Och när vi druckit kaffe och ätit vienerbrö', då äro vi så mätta, så vi hålla på å dö. Faderi... etc.
5. Se'n få vi taga på oss vår granna uniform, som tjusar alla flickorna och tager dem med storm. Faderi... etc.
6. Se'n få vi ställa upp oss med tärna i en rad och magen in och bröstet ut och blicken mild och glad Faderi... etc.
7. Så kommer där sergeanten med svärdet i sin hand, han ber oss gud bevara både Kung och fosterland Faderi... etc.
8. Se'n ligga vi och åla med maran på vår rygg och slåss som tappra krigare mot flugor och mot mygg. Faderi... etc.
9. Och när vi se'n marscherat en tre å fyra mil, då kommer allt befälet ut och hämtar oss i bil. Faderi... etc.
10. Och om vi ut' på fälten det riktigt djäkligt haft så gå vi hem till översten och dricker hallonsaft. Faderi... etc.
11. Se'n få vi äta middag ibland så är det kött utav en gammal, mager ko som av bekymmer dött. Faderi... etc.

Mårtensresa.

(Visa på värmlandsmål av F. A. Dahlgren.)

Lars Jön - sa han ok te mâr - ten i fjol, han
 ok mä den bru - na mâr - ra, å
 nä - sa va rö å glysst' som a sol, å
 be - na di slang i kjâr - ra.

2. Så kom han te Spange kläcka va tre 4. Så kom han te Rössbärg kläcka va
 där bett' han den brune mârre fämm,
 å tog sej en sup å två där breve', där stanna den brune mârre,
 å strackla så opp i kjârre. å Lars tog en häjsjudunrende klämm
 — då slang hele khärn i kjârre.
3. Så kom han te Ve i Vëshäre fram, 5. Så kom han te Krestenhamn kläcka ått'
 löt pusste den brune mârre sa pto den brune mârre
 å tog ur pottääl en annteli dramm, å skull te igen å ta lite vått,
 så hövve då slang i kjârre. men slang änna störrt ur kjârre.
6. I rännsten han låg å sôv möcke bra
 breve' stog den brune mârre;
 han sôv i en stöt te ljusande da,
 ga tusan bå mârre å kjârre.
7. Men när som han vockna langt fram
 på då'n,
 då sa'n te den brune mârre,
 "Nu ä, ja så trött ve marten å sta'n,
 nu far vi allt hem mä kjârre.
8. Så ok han från mârten, slaski som gôr,
 han ok mä den brune mârre,
 å näsa va blå å länger än fôr,
 å skrötten han slang i kjârre.

Om flickors falskhet.

Visa från Dalarna.

När jag går och tän-ker på, när som
 du till and-ra går, när jag går och tän-ker på när som
 du till and-ra går, Ja; det går och det går mig e-
 mot, ja det går och det går mig e - mot.

2. När jag går på friarfält,
 När som flickan säger nej :/
 Visserli' är det en börrda som är tung. :/:
4. Du 'arr legat ve' mitt bröst
 Det vet Gud aldrig bäst :/
 'Uru falsker du 'arr varit emot mig. :/:
3. Du ärr söter i din mun
 Falsker utav hjärtats grunn' :/
 Du 'arr narrat mång' andra och mig. :/:
5. Nu ärr ett nytt år nyss begynt,
 Lilla vännen mig bortglömt. :/
 Ingen ro haver jag i denna dag. :/:

Frierfåla.

(F. A. Dahlgren.)

Dä va en-frä-dass mö-ra ja geck mej ut allt väll, å
 ja geck kring å vann-ra i ett te lor-dasskväll langt för
 tu-san i vall, aj, aj, aj, aj, aj, Langt för
 tu-san i vall bål i å värv-la.

2. Men vet ni va som völla den dära vann-
 ringen? åt ell drack,
 Ajo dä ska ja' sij' er, dä va min lelle å skonna rök i traser å övverlära sprack.
 vän. Kors för...
 Kors för tusan...
3. Där geck ja kring i dager å varsken
 Kors för...

2. Te slut så ble ja' var ett rätt finurlitt för när som vi blir geffte ska du få
hus, dej en köss."
i fönstre där brann dä allt bå danker Kors för...
3. Ve knuta på fyse ja ställd mej så dann, för när som vi blir geffte ska du få
där tog ja' opp min späjel å höffsa mej Kors för...
grann.
4. Så klev ja' fram te stöga i lonk å i Kors för...
knek,
för kroppen han va vesen 'tå möen
kälék.
Kors för...
5. Men ja' stog så bängen å skalv i mett Kors för...
knä,
ännsom när löva skaker på asperas trä.
Kors för...
6. Te slut ja gjord' mej grönögd å sa så i Kors för...
mett sinn:
"Dä ä allt skrövitt uschlitt att int du
tror dej in."
Kors för...
7. Då högg ja tag i nöckårn å lerka hóm- Kors för...
men kring,
å ha ni sett på fanken, dä geck som
ingenting.
Kors för...
8. Å dörra ho flög opp mä en vrinandes Kors för...
gång,
dä stäka dä å löffta mot mej åderkålong
langt för...
9. Å längst fram ve bole, som hadde fyra Kors för...
ben,
där satt dä e jänte så snudi å så ren.
Kors för...
10. Å näsa va så däjli å spessi å fin, Kors för...
så om ja' lickna henn' ve nô, då vör'
ja allt ett svin.
Kors för...
11. Å käkera di va som hadd' di vör' svarva Kors för...
te,
när svarvårn står å svarver mä järne
på sne.
Kors för...
12. Å bägge öra satt bakom käkeras hull; Kors för...
i dömm så hang dä lunser 'tå rödaschte
gull
langt för...
13. "Gu dagen, Erk lelle!" så sa ho te Kors för...
mej ho;
se dä gjord' gott i själa en mängd,
ska ni tro.
Kors för...
14. Då klev ja fram, högg tag i hennas snö- Kors för...
vite hann
å dressta mej te bö'a om en köss litte
grann.
Kors för...
15. Men se då sa ho te mej: "Du ska allt Kors för...
gi dej tefröss
16. Då satt' ja mej brevö'a å prata så bra, Kors för...
å va ja' int så gla, så rent anlitt dä va.
17. Men snart va dä köplysst å glädja va all Kors för...
för kärnga ho kom in å ho trätte å
gnall.
18. Å skämms du int ha kälek te dotra mi; Kors för...
dett svin?
Du som ä så fatti, å ho som ä så fin?
Kors för...
19. Å töcker du int du ä i hövve bra Kors för...
trang?
Du åger ju int klära på kroppen en
gang?
20. Men hunnra reksdaler har ho du fatti Kors för...
khär,
allt ätter kläckårns räckning i sisters
han va här.
Kors för...
21. "Så lag' dej nu i röeschte rappe härut, Kors för...
för allers ja' dej döper mä e skope mä
lut."
Kors för...
22. Ja' maka mej te dörra, då kärnga va Kors för...
så grätt,
men himmelan ska vete att inte geck dä
lätt.
23. Då geck ja' bål i skogen så ensam å Kors för...
allén,
å himmalen va mölen, mej te slätt inte
men.
Kors för...
24. Där geck ja' nu i tanker å sa uti mett Kors för...
sinn:
"Mi käre lelle Stina, så ska du int bli
min?"
Kors för...
25. "Ulöckli å ensam ja' går i mine skor, Kors för...
för nu ha all mi gläije gått rent på
förlor
langt för...
26. "Å allri e enda hustru ska ja' nönns- Kors för...
tinner ta,
för när ja' int feck Stina, så vill ja'
inga ha."
Kors för...
27. Mä salteste tårer min käke ä smord; Kors för...
te minstne ja' gränga när visa ble gjord.
Kors för...
28. Ja' ä så trött ve väla, så ja' mä nô Kors för...
kan gå,
å dö'n mä gärne komme å frakt' mej
därifrå
langt för tusan i vall,
aj, aj, aj, aj, aj!
Langt för tusan i vall bål i åvävvla.

Visan om loppnan.

(E. Norlander.)

Allegretto.

Ja kom här-för-le - den till mitt
 ens - li - ga tjäll allt i - från en hip - pa ut - i
 B - saln en kväll, och kläd - de ut - av mej mitt pick och mitt
 pack. Då kän - de jag plöts - li - gen nå - got som stack.

2. Att det var en nål, var min renaste tro, 6. Dom ville ha loppnimadonnan igen
 då såg jag en loppna så stinn utåf blo... och sökte och sökte, men fann inte den.
 Jag blötte på tummen och pekfingret Men hemma så hoppa hon fram mot mej
 med kvick
 och där satt nu odjuret som i ett städ. och gav mej en lång och förstående
 blick.
3. Och som det var loppnickus just uti sta'n
 så gick jag med loppnan dit följande da'n. 7. Och vänner vi blevo. Var jag på galej
 Men ingen av oss blev just fet på nå'n kväll, satt hon oppe och vänta på
 affär'n — mej.
 jag fick blott en fribiljett till premiär'n. Vi delade säng och när jag skulle opp
 på mornarne väckte hon mej med ett
 hopp.
4. Då var hon dresserad och hade fått pli
 O gud, vad de små kunna ha ett geni!
 Och loppnan drog vagnar och trampa 8. Och ofta så följde hon mej som en hund,
 maskin men det skulle bli hennes yttersta stund.
 och skutta på lina precis som Blondin. En dag när på tröskln hon vifta så glatt,
 slog dörren igen så att loppnan blev platt.
5. Men, om ni vill tro mig, när loppnan
 fick se 9. Jag sörjde den loppnan precis som en vän
 mej uti salongen, hon tog ett tu tre och uppriktigt talat jag saknar'na än.
 ett hopp från arenan och rakt uppå Jag är rent av tvungen i brudstol att gå,
 mej ty det är så svårt ligga ensammen så...
 och gömde sej... Varnå'nstans, säger jag ej.

Ur Norlanders-revyn "Stockholmsgreker" (1912). Nils Axbergs Musikförlag, Stockholm.

Bonden och räven.

Bon - den kan gick sig ut åt grö - nan äng, och

där möt te ho - nom rä - ven "Ack, om jag ha - de
hu - den din, till fo - der un - der hu - van min till ju - la."

2. Ut kommer rävens syster så fin,
och hon vill med räven tala:
"Ej får du sälja bonden ditt skinn
ty han kan de' ej betala.
Aldri så får han huden din
till foder under luvan sin"
"Till jula."

3. Bonden han spänner bågen för knä,
"Ack, hör bara på den bläfsan."
Bonden han spänner bågen för knä
och skjuter båd' räv och rävsan.
"Sest du nu att jag knep ditt skinn,
till foder under luvan min
Till jula."

Om jag skulle gifta mej!

In - te tål jag gam - la kär'n - gar Och
vill al - drig nå - gon ha, Hell - re tar jag mig en
flic - ka, Hellre tar jag mig en flic - ka, Om blott
hon vill mig ha, Om blott hon vill mig ha.

2. Gamla kar'ngar endast gräla,
Gnälla, pipa varje stund,
Men en flicka, hon kan smekas :/:
Och kyssa kind och mund. :/:

3. Varje untkarl är en åsna,
Om han tar en kär'ng till sin,
Hellre då långt ner i graven, :/:
Borde han krypa in. :/:

4. Nej, om jag en gång skall giftas,
Sällan någon kär'ng jag ta'r;
Nej, jag kniper mig en tärna, :/:
Som är fager och rar. :/:

Han tog sig motion . . .

Allegretto.

En lant-man han tog sig en Stock-holmsmamsell, Han
 tog' na med lust och be - gär; Lik - väl hon suc-ka från
 morgon till kväll, En an - nan hon ha - de så kär. Men
 gub-ben gick jämt up-på bron, Och tog var-je dag sin mot-
 ion, Han på bron tog sig mot-ion, Han
 gick var-je dag up - på bron. Han på bron,
 Tog sig mot-ion, Han gick var - je dag uppå bron.

2. Om hakan frun smekte en dag gubben sin,
 Och sade till honom: "Min vän,
 Jag tror, att du glömmmer motionen din,
 Och får hæmorrhoider igen.
 För all del gå ner uppå bron,
 Gå genast och tag dig motion;
 Att på bron
 Dig taga motion
 För all del gå ner uppå bron."
3. Men gubben han tänkte: vad fan står nu på?
 Männ tro att hon lura mig vill?
 Jag låtsar visst jag, som om jag skulle gå,
 Men stannar i rummet intill!
 Jag låtsar gå ned uppå bron,
 Jag låtsar att taga motion
 Att på bron
 Mig taga motion
 Jag låtsar gå ned uppå bron.
4. På gatan då kom nu en herre så fin,
 Frun tycktes ha sett honom förr,
 Ty strax av henne han fick en söt min,
 Och varsamt hon öppnar sin dörr.
 "Min man han är nere på bron,
 Min man sig nu tager motion.
 Han på bron,
 Nu tar sig motion,
 Han nu promenerar på bron."
5. Och älskarn han fick många brinnande kyss
 Frun vilade just i hans famn,
 Då gubben som stått bakom dörren att lyss,
 Steg hastigt och oväntat fram:
 "Jag har inte tagit motion!
 Jag har inte varit på bron!
 Ej på bron,
 Jag tagit motion!
 Jag har inte varit på bron."

Och älskarn han tog genom fönstret
reträtt;
Frun sade till gubben: "Min vän,
Han har blott besökt mig på anständigt
sätt,
Och kommer visst aldrig igen.
Jag tänkte du gick uppå bron,
Jag tänkte du tog dig motion;
Att på bron
Du tog dig motion!
Jag tänkte du gick uppå bron!"

Men gubben han sade: "Om jag tog
motion,
Och gick varje dag uppå bron
Då vore snart slut med min reputation,
Och jag fick då alnslånga horn
Nej aldrig på sådan fason
Jag mera går ned uppå bron!
Ej på bron
Jag tager motion;
Nej, tamejfan, jag går mera på bron."

Korgen.

Allegretto.

Visa från Nerik

Men när jag kom till kyrkan, så va' du inte där,
Strax föll det mig i sinnet, du har en annan kär;
För hej etc....

Och ringen, som du gav mig med namnet mitt och ditt,
Den ger jag dig tillbaka, så bli vi kvitt om kvitt;
För hej etc....

Och schalen, som du gav mig, med röda fransar kring
Den ger jag dig tillbaka, det gör mig ingenting;
För hej etc....

Femtio kyssar.

Polska.

Visa från Västergötland.

F *B*
 Å li - ta tös ho sul - le gå te brun - nen, Tjo
 Då köm en Vaschät - te å köss - te mun - nen - -
F *C7* *F*
 hopp fal - li - ral - li - ri - di ral - li - rej!
C7 *F*
 Brun - nen, tjo hopp fa - ral - la, ra - ra!
C7 *F*
 Mun - nen, tjo hopp - fa - ral - la - ra - ra!
B
 Fläcka lel - la, du va' in - te les - sen, Fast
F *C7* *F*
 du ha hänn - lat på ett ga - le vis.

2. Ilsk tös ble å skrek: "vet hut, du 3. Så satte de säk begge ner ve' brunnen; Änners, Mot knallens trut satt' lella tösä munnen.
 Tjoh! hopp... etc.
 Tvi, skäms han inte då! Å' dra te fanners!"
 Tjoh! hopp... etc.
 Änners, tjo hopp...
 Fanners, tjo, hopp...
 Flecka, lella, du etc.
3. Men slug sôm räven, veskade då knallen, Skrek knallen: "häll nu sa' vi bi'a li'e!"
 "Tösst, tösst, mett socker! ja' förstår nokk trallen."
4. Å' nu på fläcken dro' han upp ur säcken, Men tro mek du, ja' har'n nock i fresst menne!"
 En sölkesduk, så fin å grann, som Näcken.
5. Då hôppa hennas hjarte högt i barmen, När som vi räks en an gång; s'a ja' ta' 'en,
 Å fram mot gåva' gla' ho' räckte ärmen. Ajö mä' duken nu — då s'a du ha' 'en."
6. "Ja' vell ha femti kössar för mi vara!"
 Skrek knallen nu, "men di s'a vara rara."
 13. Å harullshatten vrok han nu på skallen;
 Å bört frå' mun å brunn nu skala knallen.
7. Å tösä nehj, så dä' sa' sa' knak i knäna,
 "Rätt gjarna", sa ho', "får min mun 14. Men lella tösä setter än ve' brunnen,
 han läna"! Å lipar jämt å tôrkar säk um munnen.

Friare-Visa.

C F

Täc - ka flic - - ka vill jag ful - ler ha sa'n

G7 C

som för - står te pyss - la om mej bra sa'n

C F

som är re - do - bo - gen Föl - ja mej på kro - gen

G7 C - G7

och ta' sej en sup så - väl som jag, sa'n, Hej å hopp, sa'n,

C - G7 C

li - ka gott, sa'n, In - te gif - ter jag mej än så brått, sa'n.

2. Ho ska vara vacker som en dag — sa'n, 6. Fälle givs då männer som fått horn — sa'n,
 För jag tål ej någon skråbuk, jag — sa'n, Höga kanske som vårt kyrketorn — sa'n,
 Alltid ren och snygger, Men ger ho mej täcka,
 Nog att jag ä stygger, Så adjö min docka,
 För jag själv behöver ingen lag — sa'n, Knäveln ger jag då mitt hjärtekorn — sa'n,
 Hej å hopp — sa'n... Hej å hopp — sa'n...
3. Ho ska vara aktus på allt vis — sa'n, 7. Aldrig tål jag höra minsta knot — sa'n,
 Laga om båd ko, å so, å gris — sa'n, All'ri får ho mullra mig emot — sa'n,
 Munter, kvick och fliti' Utan lydig vara,
 Uppe sent å bitti', Såsom fordom Sara,
 Aldrig steka ryggen för vår spis — sa'n, Annars strax på porten, och en fot — sa'n,
 Hej å hopp — sa'n... Hej å hopp — sa'n...
4. Om det skulle hända i en hast — sa'n 8. Kjersti lilla, om du själver vill — sa'n,
 Att ho ger en slok ett ögnakast — sa'n, Uppå den kommission, hör du mig till — sa'n,
 Då ska ho besinna, Annars tar jag Bolla,
 Att e täcka kvinna, Den får jag behålla,
 Blir för dylikt narri illa fast — sa'n Ho tar stryk, å tiger ändå still — sa'n,
 Hej å hopp — sa'n... Hej å hopp — sa'n...
5. Om jag kommer drucken hem ibland — sa'n 9. Narri ha du fälle nu förstätt — sa'n,
 Ska ho krusa för sin äkta man — sa'n, Narras får man fuller, fast i smått — sa'n,
 Ta ner mat ur hylla, Ä du sinna bara,
 Sköta mej i fylla, Har dä ingen fara,
 Så att allting går mej väl i hand — sa'n, Och vi gifta oss, å då helt brått — sa'n,
 Hej å hopp — sa'n... Hej å hopp — sa'n, lika gott — sa'n,
 Inte gifter jag mej än så brått — sa'n

Om flickornas och gossarnas kärlek.

Visa från Vingåker.

En vi - sa vill jag sjunga, som är all - de - les ny, Om
det er lys - ter hö - ra up - på Hur flic - kor - nas kärlek i
den - na världen är, Hu - ru un - der - li - ger den va - a må.

The musical score is written in G major (one sharp) and common time (C). It consists of three staves of music. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. Chords G and D7 are indicated above the staff. The second staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. Chords A7, D, and G are indicated above the staff. The third staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. Chords D7, G, D7, and G are indicated above the staff.

Du täckaste flicka, du har en fager färg, Men gossarnas kärlek, den står som
Men du har ock ett ostadigt sinn'; klippan fast,
De tankar de äro nu så underlig, Den viker ej av eller av,
De löpa all världen omkring. Den liknar jag vid de skuggrika träen,
Som taga varandra i famn.

Mossbelupen hydda.

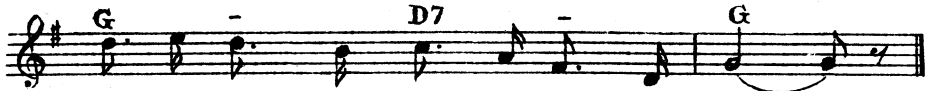
(Charlotte Berger.)

Andante.

I. P. Berger.

Moss - be - lu - pen hyd - da står vid Hec - las
fot, Hö - ga gra - nar skyd - da den mot
stor - mens hot. Men där - in - ne, sorgs - na
min - ne stor - mens hand en ros bröt av, Än på

The musical score is written in G major (one sharp) and common time (C). It consists of four staves of music. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. Chords G and D7 are indicated above the staff. The second staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. The third staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. Chord G is indicated above the staff. The fourth staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4. Chord C is indicated above the staff.

strand vi fin - na kors på I - das grav.

2. Alfred, skön som våren,
Drog till fjärran land.
Blek, med spridda håren,
Ida grät på strand.
Gå att strida, glöm ej Ida,
Hennes kärlek, hennes tro!
Sorgligt skall hon bida
Återkomstens ro.
3. Året slöt sin bana
Tvenne gånger om,
Saknad blev en vana,
Ingen Alfred kom.
Van att lida, stackars Ida
Dolde smärtan för sin far,
Kraft att ensam strida
Än dess hjärta har.
4. Snart från bleka kinden
Blomman vek sin kos.
Så av Siroscvinden
Härjas Söderns ros.
Tårfullt öga, mot det höga,
Fåfängt följde hjärtats bön,
Trohet båtar föga,
Sveket blir dess lön.
5. Enda dotterns smärta
Rör den gamles bröst,
Ömt hans fadershjärta
Skyndar att ge tröst:
Sörj ej Ida, till din sida
Snart jag Alfred återför
Blott för dig jag vida
Bort en vallfart gör.
6. Ida gick till stranden
Lik en enslig hamn,
Ritade i sanden
Månget älskat namn.
Morgondimma, middagstimma,
Suckande hon andas här;
Månens bleka strimma
Finner henne där.
7. Skyhögt böljan svallar
Över havets bryn,
Åskan rysligt knallar,
Blixten delar skyn;
Skepp förstöras, nödrop höras,
Vraken slungas emot land,
Och av vågen föras
Många upp på strand.
8. Av förtvivlan slagen
Ida såg sin far;
Redan skumt för dagen
Gubbens öga var:
"Dödsminuten är förfluten
Döden redan kallar mig,
Alfreds tro är bruten,
Han har svikit dig."
9. Nu sin hand han lade
I sin dotters hand,
Ett farväl han sade,
Gick till fridens land;
Döden svingar, mörka vingar,
Nu ett hemskt, ett smärtans ljud,
Samma ängel bringar
Idas själ till Gud.
10. (Lika med 1:sta versen.)

Min lilla vän.

Allegretto.

Folkvisa.

Min lil - la vän jag äls - kar dej så bå - da
ö - ro - na run - kar, Och hjär - tat hop - par opp och
ner i mej, som ett par gist - na - de bun - kar.
För rö - da ro - sor och de vi - ta, de
fat - ti - ga strun - tar i de ri - ka, Och jag
är din, och du är min så län - ge soc - ker -
top - pen va - rar. *Fine.* Och frid i him - me - la och frid
på jo - la och li - te ro - ligt i var je vrå,
Och far - fars far - far han het - te O - la och
li - ka ro - ligt va' de' än - då.

*Dal Segno
al Fine*